

New Friend

Limit time: 1 sec.

- หากต้องการข้าม cutscene ให้ไปหน้าที่ 2 บรรทัดที่ 21 (ประมาณตรงกลางหน้าคั่นไปล่าง) -

“ตั้งแต่เรามาที่นี่ นี่มันผ่านไปกี่วันแล้วนะ” – คุณคิดขึ้นในใจในขณะที่กำลังเตรียมตัวเพื่อที่จะออกสู่โลกในวันนี้

ในระหว่างเวลาที่ผ่านไปคุณได้เรียนรู้เรื่องพื้นฐานมาพอสมควร เช่น เรื่องที่ว่าเมื่อเราเอาชนะสัตว์ป่าได้ร่างของสัตว์เหล่านั้นจะหายไปและมีชิ้นส่วนของสัตว์นั้นออกมาในสภาพที่ถูกแปรรูปพร้อมใช้งานทันที หรือเรื่องที่ว่าโลกนี้มีระบบเลเวลและสกิล รวมถึงมีช่องเก็บของด้วย แต่ก็ยังไม่มั่นใจว่าจะมีมนุษย์คนอื่นอยู่อีกด้วยไหม เนื่องจากหลายวันมานี้ก็ยังไม่เคยเจอใครเลย

“วันนี้ลองเข้าไปลึกลงในดึกกว่า” – คุณพูดออกมาคนเดียว ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าคุณไม่มีใครรับรู้ตัวตนของคุณแต่ก็อาจจะเพราะความเหงาที่ทำให้พูดออกไปโดยแอบคาดหวังเล็ก ๆ ว่าจะมีใครได้ยิน

หลังจากที่เข้าไปด้วยและเดินเข้าไปในป่าลึกขึ้นเรื่อย ๆ ประมาณหนึ่ง ชั่วโมงก็ได้เจอกับถ้ำที่คุณไม่เคยเจอมาก่อน ด้วยความสงสัย เลยแอบสอดดูก่อนแล้วกัน คุณเดินเข้าไปยืนอยู่ที่ริมขอบถ้ำ สะอึกหน้าเข้าไปดูว่าข้างในจะมีอะไรพร้อมกับจุดไฟแล้วโยนเข้าไป

‘คะ คะ ไครงกระดูก ว่างกกก’ คุณคิดจะพูดออกมา แต่ด้วยความตกใจทำให้เสียงที่มีอยู่หายไปหมดเสียแล้ว เมื่อได้สติคุณตัดสินใจได้ทันทีว่าควรจะต้องอยู่ให้ห่างจากที่นี่ ร่างกายเฝ้าความคิด คุณหันหลังกลับทันทีเพื่อที่จะถอยออกไปตั้งหลักก่อน

ทันทีที่คุณหันหลังไป คุณกลับก้าวขาไม่ออก ไม่ใช่เพราะความกลัวต่อโครงกระดูกที่เจอเมื่อสักครู่นี้ แต่เป็นสิ่งที่กำลังอยู่ตรงหน้านี้ตาหาก สัตว์ประหลาดรูปร่างเหมือนหมีตัวใหญ่ สูงราว 4-5 เมตร มีดวงตาที่แดงก่ำ เคี้ยวอันแหลมคมที่ยื่นยาวออกมานอกปาก แขนที่ใหญ่และรอยแผลเป็นนับไม่ถ้วนบนตัวของมัน แต่ที่ดูจะอันตรายที่สุดคงจะเป็นเส้นอะไรบางอย่างที่บริเวณหลังของมัน มีปลายที่แหลมคมดั่งหอก ยาวและยืดหยุ่นเหมือนสายยางรดน้ำต้นไม้ มีจำนวนมากมายดังฝูงลิง สิ่งนี้คงจะไม่ใช่มียูอยู่แล้ว แต่ถ้าจะให้หนีมันมันก็คงจะเป็นหมีฟรีเดเตอร์

มันเริ่มโจมตีโดยใช้หนวดอันหนึ่งของมันแทนมาที่คุณ แต่คุณก็โชคดีที่หลบได้และล้มลง ครั้งต่อไปคงไม่ใช่แบบนี้ มันคงแค่จะลองเชิงคุณดูก่อน ตอนนี้คุณเลิกคิดที่จะหนีแล้ว มันเป็นไปไม่ได้เลยที่จะหลบหนวดพวกมันนั้นพัน

ในขณะที่หนวดจำนวนมากเส้นกำลังพุ่งมาคุณก็ได้คิดในใจ

‘เรามาอยู่ที่นี่ได้ไง แล้วก่อนหน้านี้เราทำอะไร ทำมาเราต้องมาอยู่ที่นี่ด้วย แบบนี้มันไม่ไหวจะไปไหน ทำไมต้องส่งเรามาเจออะไรแบบนี้ด้วย’ ความคิดกล่าวโทษใครหรืออะไรก็ตามที่ทำให้คุณต้องมาอยู่ที่นี่ไหลออกมามากมาย แต่ในตอนท้ายคุณก็ได้นึกถึงคน ๆ หนึ่งที่นี่จะเป็นเพื่อนสนิทของคุณ คุณจำได้ถึงเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับคน ๆ นั้นอย่างวาง ๆ เคยเป็นเด็กนักเรียนมหาวิทยาลัยธรรมดาคนหนึ่งที่มีเพื่อนสนิทคนหนึ่ง ถึงแม้จะจำหน้าไม่ได้แต่ก็จำความรู้สึกตอนที่อยู่กับคน ๆ นั้นได้ มันทั้งสนุกและผูกพัน แต่สุดท้ายก็หนีหน้าไม่ออก

คุณหลับตาลงยอมรับความจริง คิดว่าเรื่องทั้งหมดนี้อาจจะเป็นแค่ฝันและหวังว่าเมื่อตายลงก็จะตื่นไปพบเจอคน ๆ นั้นอีก

‘เอ่อ นี่เราตายหรือยังนะ ทำไมยังสัมผัสถึงหญ้าบนพื้นได้อยู่เลย’ คุณเริ่มตาค้างพบกับบุคคลปริศนาคนหนึ่งที่ตั้งตรงหน้าคุณ กำลังทำอะไรสักอย่างที่มีลักษณะเหมือนเวทมนต์ในโลทโนเวลที่คุณเคยอ่าน

“เป็นอะไรไหม” - เขาถามคุณ

คุณไม่สามารถแม้แต่จะเปล่งเสียงได้ ส่วนหนึ่งก็อาจจะเพราะหมืนตรงหน้า แต่อีกส่วนนั้นเป็นเพราะคนตรงหน้าคุณตาทากรูปร่างลักษณะของเขาทำให้พูดอะไรไม่ออกตกอยู่ในความหลงใหล ผมสีขาวยาวสลวยดั่งไข่มุกที่ล้ำค่าที่สุดในโลก ดวงตาสีแดงทึบที่มียิ่งมอียิ่งหลงใหล ใบหน้าเล็ก ๆ ที่ดูเหมือนจะเก็บภาระขนาดใหญ่เอาไว้ข้างใน ตากลมโต ปากเป็นกระจับ

“ดูท่าจะกลัวไม่ได้สติแล้ว ช่วยไม่ได้ละ ขออนุญาตนะ” เขาบอกกับคุณก่อนจะโจมตีสวนกลับไปพร้อมกับจับแขนคุณและวิ่งอย่างเต็มกำลังเพื่อที่จะหนีในจังหวะนี้ หลังจากที่คุณรู้ตัวว่าจะต้องวิ่ง ร่างกายก็ตอบสนองลุกขึ้นยืนอัตโนมัติและวิ่งตามเขาไป

เวลาผ่านไปสักพักทั้งสองคนก็หนีพ้นออกมาจากอาณาเขตป่าได้ เพราะความเหนื่อยจึงได้ตัดสินใจที่จะหยุดพักกันตรงใต้ต้นไม้ริมป่าก่อนสักพัก

เขาเริ่มทำท่ากระวนกระวายแล้วพิมพ์ออกมา คุณจับใจความได้ว่าเหมือนเขาจะทำของหาย เพื่อเป็นการขอบคุณคุณจึงเสนอตัวที่จะช่วย เขามองคุณและถอนหายใจ ‘ราวกับกำลังจะบอกว่าช่วยไม่ได้ ระบายเหนื่อยละกันนะ’ คุณยิ้มรับกลับไป เขาจึงเริ่มอธิบายสถานการณ์ให้ฟัง

เรื่องก็คือ เขานำของที่จะใช้ใส่กระเป๋ามาโดยของที่ว่านั้นเรียงตามลำดับความสำคัญที่ต้องใช้ แต่ตอนนี้มันปนกันมั่วเพราะต้องวิ่งหนีเมื่อสักครู่นี้ แล้วพอนับจำนวนมันก็มีอะไรบางอย่างหายไป แต่มันหาไม่เจอจริง ๆ ว่าคืออะไร

แต่ด้วยความที่คุณเคยเป็นโปรแกรมเมอร์มาก่อน ในหัวของคุณก็ได้แปลงปัญหานี้ในรูปแบบที่เข้าใจง่ายและตัดสินใจทันทีว่าช่วยได้แน่นอน คุณจึงกล่าวออกไปว่า

“ไม่ต้องห่วง เราช่วยได้แน่” คุณเริ่มเรียบเรียงโจทย์ใหม่

กำหนดให้มี array ขนาด n ช่อง ที่บรรจุจำนวนเต็ม 1 ถึง n โดยมีจำนวน $n - 1$ ตัว ในลำดับที่สุ่ม นั้นหมายความว่า จะมีจำนวนเต็มหนึ่งตัวที่หายไป

- Input บรรทัดที่ 1 รับจำนวนเต็ม n เพื่อกำหนดจำนวนช่องที่ array จะมี

บรรทัดที่ 2 รับจำนวนเต็ม x จำนวน $n - 1$ ตัว โดยที่ x ต้องเป็น 1 ถึง n ที่ไม่ซ้ำกันและเรียงลำดับแบบสุ่ม

- Output เลขที่หายไป เป็นจำนวนเต็ม

Input	Output
10 6 8 1 9 7 10 3 5 2	4
0	
1 2 1	'Out of range'

หมายเหตุ input บรรทัดที่ 2 มีจำนวน $\geq n$ หรือ input บรรทัดที่ 2 มีเลขที่ไม่อยู่ในช่วง 1 ถึง n ให้ขึ้นว่า 'Out of range'

ทั้งหมด

Hint 1. วิธีการใช้ example test case แบบไฟล์ .in คือให้ใช้การ redirect '<' ตอนที่ run .exe เช่น ./a < input1.in

2. ลองพยายามทำโดยใช้เทคนิค divide and conquer

หลังจากที่คุณสร้างวิธีแก้ปัญหาได้ ทำให้ได้รู้ว่าของที่เขากำลังหาไปคือของชิ้นที่สำคัญที่สุด หรือก็คือของดู

ต่างหน้าของคุณนั่นเอง เขาระว่นกระวายนเริ่มมีน้ำตาซึมออกมาเพราะทำของสำคัญมากแบบนี้หาย แต่คุณก็จ้องมองไปที่เข็มขัดที่เอาจแล้วบอกว่า

“เออ ใช้อันที่แขวนอยู่ที่เข็มขัดหรือเปล่า”

เขาจ้องมองไปตามตำแหน่งที่คุณชี้ แล้วทันใดนั้นสีหน้าของเขาก็เปลี่ยนเป็นความดีใจสุดขีด

ราวกับว่าหาววัน *ตืด* เจอ เขาทำสีหน้ายิ้มแย้มยังพอใจและมีความสุข เมื่อพอใจแล้วเขาก็ได้พูดขึ้นมาว่า

“เออละ คงจะได้เวลาตอบคำถามแล้วสินะ” - สีหน้าของเขาเปลี่ยนเป็นจริงจังขึ้นมาจนน่ากลัว

Active
??? เลเวลสูงสุด
แพง เลเวล 1
Passive
โปรแกรมเมอร์ เลเวลสูงสุด

เลเวล 5
83 / 500

Inventory
อาหารสดน่าสงสัย x1
ขวานคุณภาพดี x1
กระบอกน้ำไม้ไผ่ x1
หอกไม้ x1
หนังหมู x5
เนื้อหมูดิบ x8
เนื้อสัตว์ไม่ทราบชื่อ x5
พืชไม่ทราบชื่อ x7
พืชไม่ทราบชื่อ x4
พืชไม่ทราบชื่อ x1